

Kapitola třetí

Nemůžu dýchat.

Všude kolem to hučí jako v úle, ale zvonění v uších všechny zvuky rázem přehluší. To přece nemůže být pravda. Určitě je to jedna z mých nočních můr, takových, které začínají Hen a Jetem a vůbec vším dobrým, co mě v životě potkalo, a končí Kastou a jeho dýkou. Nemohl přece zůstat naživu. Na vlastní oči jsem viděla, jak silně v jeskyních krvácel. Viděla jsem, jak ho Maia zahrnala do kouta a v rukou třímala dva ostré meče.

Uslyšela jsem ho zařvat, když umíral, a ten zvuk se mi vryl do paměti, stejně nepříjemný, jako když ostří meče prudce narazí do kamene.

Jenomže vtom si uvědomím... že jsem ho jenom slyšela křičet. Neviděla jsem, jak ho Maia bodla. Prostě jsem předpokládala, že...

„Zahru.“ Hen mě popadne za paži. „Neříkalas, že ten zlý princ je dávno po smrti?“

Šlechtici sebou vrtí, hovor nabývá na síle. Ze všech stran se polohlasem ozývá Kastovo jméno a slévá se v jediný šum. Když udělá krok dopředu, všude se rozhostí ticho – jako když se údolím prožene prudká řeka.

Celým tělem mi zmítá strach. Víím, že všude kolem stojí strážé. Víím, že se Kasta soustředí hlavně na otce, ale hlavou se mi honí snad milion otázek a s každou další jsem nejistější a nejistější. Jak to, že přežil? Co tady dělá? Má s sebou obětní dýky?

A pokud ano, je možné, aby dokončil, co začal?

Když vykročí, nepohne se v jeho obličejí jediný sval. Snažím se schovat za klečícího tátu a Moru. Nakonec se příkrčím za tátovou urostlou postavou, takže nemám možnost podívat se Kastovi do očí. Ale čím víc se přibližuje, tím intenzivněji přemýšlím, jestli na mě vůbec myslel, protože princ nespouští oči ze svého otce. Pohled stočí jen jedinkrát, ve chvíli, kdy Jet a strážní povstanou.

Z úsměvu, který se mu polehounku rozlije na tváři, mi tuhne krev v žilách. Ale Jet na bratra jen nehnutě hledí, ve tváři vepsaný stejný šok, jaký musí být patrný i z mého výrazu: vypadáme, jako bychom spatřili ducha.

„Zahru.“ Hen se otočí na kolena, na kterém klečí, a tváří se nezvykle vážně. „Nechtěla bys mi aspoň teď prozradit to tajemství?“

„Nevěděla jsem, že je naživu, přísahám,“ řeknu, ale uvnitř mě svírá pocit viny. Dochází mi totiž, že existuje mnohem víc tajemství – například to, jak se mi podařilo Kastovi uprchnout –, o kterých jsem se před Hen ani slovem nezmínila.

Táta úplně ztuhne. „To je ten, co tě obětoval?“

„Nedělej to, tati,“ zašeptám, ačkoli víím, že táta je dost disciplinovaný a neudělal by žádnou ostudu, zvláště při události, jako je tato. Táta jenom zhluboka vydechne a přitáhne si mě blíž k sobě.

Královna, předtím tak strnulá, zavzlyká a vyskočí na nohy.

Mestrah zvedne ruku, aby ji zarazil. „Kasto,“ promluví, a přestože nekřičí, v místnosti se znovu rozhostí naprosté ticho. V jeho výrazu se mísí zmatek a hněv. „Teď není vhodná chvíle.“

Žádné Bohům díky, že jsi naživu, ani Celou dobu jsem se modlil za tuhle chvíli. Nenaznačí, že by chtěl syna obejmout a přivítat ho zpět. Jedině královna vypadá, že se co nevidět zhroutí štěstím: tiskne si dlaně na nos a na ústa a po tvářích se jí koulejí slzy.

„Ale ano, je,“ řekne Kasta a zkroutí ruce. „Chystáte se totiž korunovat toho nepravého.“

Z davu se ozvou udivené výkřiky. Jet se zatím ani nepohnul. Strážé se váhavě vydají směrem ke Kastovi, ale když Mestrah zavrtí hlavou, na místě se zastaví.